

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 318/04
08.06.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Ljubodraga Pljakića, predsednika veća, Dušanke Marjanović i Dragana Skoka, članova veća, sa savetnikom Jelenom Tišma-Jovanović, kao zapisničarem, rešavajući u upravnom sporu po tužbi tužioca AD "AA", koga zastupa AB, advokat, protiv rešenja Ministarstva finansija i ekonomije Republike Srbije, Poreske uprave, Organizacione jedinice Regionalni centar Novi Sad broj 47-422/2003 od 11.12.2003. godine, u predmetu inspekcijских mera, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 08. 06. 2006. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba SE ODBIJA.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem od 11. 12. 2003. godine odbijena je, kao neosnovana, žalba tužioca izjavljena protiv rešenja inspektora finansijske policije Republičke uprave javnih prihoda, Organizaciona jedinica centar Novi Sad - Odeljenje finansijske policije Novi Sad broj 610-47-353/2002-2 od 19. 11. 2002. godine, kojim je, u ponovnom postupku oduzeta od tužioca roba namenjena prometu zbog toga što nije propisno evidentirana u poslovnim knjigama i drugim propisanim evidencijama, a prema specifikaciji u dispozitivu prvostepenog rešenja.

U tužbi kojom osporava zakonitost rešenja tuženog organa zbog povreda materijalnog prava i netačno utvrđenog činjeničnog stanja, tužilac ističe da je nastupila apsolutna zastarelost utvrđivanja i naplate javnih prihoda, kao i da nije postojao pravni osnov za oduzimanje robe. Smatra da je prethodni uslov za donošenje rešenja o oduzimanju robe, da postoji odluka nadležnog organa o učinjenom krivičnom delu, privrednom prestupu ili prekršaju. Kako je u ovom predmetu obustavljen prekršajni postupak protiv tužioca, i postupak za privredni prestup, tužilac smatra da nema uslova za oduzimanje robe i stoga predlaže da Vrhovni sud Srbije tužbu uvaži, a osporeno rešenje poništi.

U odgovoru na tužbu, tuženi organ je istakao da su neosnovani tužbeni navodi o apsolutnoj zastarelosti jer pri svakom prekidu zastarelosti, rok zastarelosti ponovo počinje da teče. U svemu ostalom tuženi organ je ostao pri razlozima iz obrazloženja osporenog rešenja. Predložio je da sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Nakon ocene navoda tužbe, razloga osporenog rešenja, odgovora na tužbu i svih spisa ove upravne stvari, Vrhovni sud je našao:

Tužba je neosnovana.

Iz spisa predmeta proizlazi da je prvostepenim rešenjem od 15. 07. 1994. godine od tužioca oduzeta roba namenjena prometu iz razloga što je utvrđeno da nije bila propisno evidentirana u poslovnim knjigama tužioca. Konačnim rešenjem od 02. 06. 1995. godine odbijena je žalba protiv prvostepenog rešenja. Protiv navedenog rešenja tužilac je 11. 11. 1996. godine podneo predlog za ponavljanje postupka koji je najpre odbijen, a potom nakon tužbe tužioca okončane presudom Vrhovnog suda Srbije U. broj 1056/97 od 24. 03. 1999. godine, rešenja glavnog inspektora od 20. 12. 1999. godine i ponovne tužbe i presude Vrhovnog suda Srbije U. broj 460/00 od 14. 11. 2001. godine - glavni inspektor donosi rešenje od 24. 12. 2001. godine kojim poništava rešenje od 12. 02. 1996. godine i od 02. 06. 1995. godine i predmet vraća na ponovni postupak i odlučivanje. Nakon toga ožalbeno rešenje doneto je u ponovnom postupku u izvršenju drugostepenog rešenja od 10. 09. 2002. godine, kojim je naloženo prvostepenom organu da u svemu postupi po rešenju od 24. 12. 2001. godine, a koje je doneto u izvršenju presude Vrhovnog suda Srbije U. broj 460/00 od 14. 12. 2001. godine i kojom presudom je naloženo prvostepenom organu da utvrdi da li se u konkretnom slučaju kod tzv. zajedničke prodaje radi o konsignaciji ili o drugom obliku prometa. U ponovnom postupku prvostepeni organ sačinio je zapisnik o kontroli broj 610-47-72/2002-11 od 12. 11. 2002. godine, na osnovu koga je doneto ožalbeno rešenje.

U postupku koji prethodio donošenju ožalbenog rešenja od 19. 11. 2002. godine, utvrđeno je da je tužilac sa određenim brojem dobavljača zaključio ugovore o zajedničkoj prodaji, čija je suština da roba koja se nalazi kod tužioca (kupca) ostane u vlasništvu prodavca do momenta prodaje. Prilikom nabavke robe tužilac je dostavljao prodavcima uredne izjave da je roba namenjena daljoj prodaji. Zatečena roba u maloprodajnim objektima nije bila evidentirana u poslovnim knjigama kao tuđa roba na zalihama, već je nakon prodaje u ugovorenim periodima vršen popis prodate robe i zaduženje u trgovačkim knjigama na kontu 663-roba u prodavnici. Na osnovu ovako utvrđenog činjeničnog stanja, prvostepeni organ je oduzeo od tužioca robu namenjenu prometu, nalazeći da je bez uticaja činjenica o obustavljanju prekršajnog postupka i postupka za privredni prestup.

Pravilno je, po nalaženju Vrhovnog suda Srbije, postupio tuženi organ kada je odbio žalbu na prvostepeno rešenje oduzimanju robe, jer činjenica da je tužilac sa dobavljačima zaključio ugovor o zajedničkoj prodaji ne utiče na obavezu tužioca da tu robu evidentira kao tuđu robu na zalihama. Za svoju odluku tuženi je dao jasne, argumentovane i na zakonu zasnovane razloge, koje kao pravilne prihvata i Vrhovni sud. Naime, za svaki oblik prometa propisan je način evidentiranja robe u poslovnim knjigama, pa je bilo koji oblik prometa robe morao na određen način da bude evidentiran u poslovnim knjigama pre stavljanja u promet u maloprodajnom objektu tužioca. Roba iz takozvane "zajedničke prodaje", zatečena i popisana u objektima tužioca, nije bila evidentirana na zakonom propisan način, iako se radi o tuđoj robi na zalihama, pa su se stekli uslovi iz člana 19. stav 1. tačka 3. Zakona o kontroli, utvrđivanju i naplati javnih prihoda ("Službeni glasnik RS" 76/91...44/02).

Sud je cenio i navode tužbe o tome da je nastupila apsolutna zastarelost za utvrđivanje i naplatu javnih prihoda, ali je našao da su ovi navodi neosnovani s obzirom da je u momentu donošenja prvostepenog rešenja o oduzimanju robe od tužioca, na snazi bio Zakon o akcizama i porezu na promet ("Službeni glasnik RS" broj 43/94), čijim odredbama člana 68. je u pogledu roka zastarelosti bila propisana shodna primena Zakona o porezu na dohodak građana ("Službeni glasnik RS" broj 43/94), u kome je odredbama člana 190. stav 1. bilo propisano da pravo na utvrđivanje poreza na dohodak građana zastareva u roku od 5 godina od isteka godine u kojoj ga je trebalo utvrditi, a odredbama člana 191. stav 1. citiranog Zakona propisano je bilo da pri svakom prekidu zastarelosti, rok zastarelosti ponovo počinje da teče.

Takođe, neosnovani su navodi tužbe da je postojanje odluke nadležnog organa o izvršenom prekršaju, privrednom prestupu ili krivičnom delu, zbog nepropisnog evidentiranja robe, pravni osnov za primenu člana 19. Zakona o kontroli, utvrđivanju i naplati javnih prihoda. Kako je organ koji vodi postupak vezan samo pravosnažnom presudom suda kojom se optuženi oglašava krivim, po oceni Vrhovnog suda Srbije, nisu osnovani navodi tužbe po kojima nema pravnog osnova za oduzimanje robe od tužioca, na osnovu člana 19. stav 1. t.z. Zakona o kontroli, utvrđivanju i naplati javnih prihoda jer je obustavljen prekršajni postupak vođen protiv tužioca kao i postupak za privredni prestup. Ovo sa razloga što je organ koji vodi postupak vezan samo pravosnažnom osuđujućom presudom suda kojom je raspravljeno prethodno pitanje u pogledu postojanja krivičnog dela i krivično odgovornog učinioca, a ne oslobađajućom presudom odnosno rešenjem o obustavi postupka.

Sa iznetih razloga, nalazeći da osporenim rešenjem nije povređen zakon na štetu tužioca, Vrhovni sud Srbije je, na osnovu odredbe člana 41. stav 2. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u dispozitivu ove presude.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU

Dana 08. 06. 2006. godine, U. 318/04

Zapisničar Predsednik veća-sudija

Jelena Tišma-Jovanović, s.r. Ljubodrag Pljakić, s.r.

Za tačnost opravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

MĐ